

Türkiye’de Marksist Partiler ve Seçimler

İçeriği Yazan: [Evren ÇAVUŞOĞLU](#) [1] Zaman: Çar, 15/04/2009 - 06:00

Yazar Bloğuna Ekle: Yazarlar Bloğunda Görünsün

Türkiye örneğinde olduğu gibi yarı feodal - yarı kapitalist ilişkilerin egemen olduğu ve hüküm sürdüğü, emperyalizmin boyunduruğu ve yarı-kapalı işgali altında bulunan ülkelerde, seçim sonuçlarına hayati bir önem atfedilemez ve seçimlerdeki verilerden yola çıkarak sağlıklı sonuçlar ortaya konulamaz.

Yarı sömürge ülkelerdeki demokrasiyi, “gerçek bir burjuva demokrasisi” olarak algılayıp, sadece “seçimden seçime oy atma ile” demokratik sürecin işlediğini iddia etmek ve seçimden sonra ortaya çıkan rakamsal tabloyu genellemeler yaparak halkın tercihlerini yansıtıyormuş gibi göstermek sadece okurlarımı kandırmama yol açar.

Yurdumuzda gazete adı verilen fakat kâğıt parçası olmaktan öteye gitmeyen, patronlarının veya dönemin iktidarının sesi olan günlük basın-yayın organları ise bu seçim sonuçlarını baz alarak, halkın; “AB’ye bakış açısından - Kürt Sorununa yaklaşımına”, “Ergenekon Operasyonuna tavrından - Laiklik konusunda duyarlı olmasına” dek bir sürü iddiada bulunmuştur. Seçimden galip çıkan partiler CHP, MHP, DTP ve Saadet Partisi olarak sıralanmış, AKP cephesinin yaralandığı ve yarıldığı, Marksist partilerin ise mikroorganizma haline geldiği dillendirilmiştir.

Gel gör ki burjuva basını ve faşist yandaş medya (kimi zaman iç içe, kimi zaman karşı karşıya dururlar) seçimleri ancak kendi dar ufuklarıyla değerlendirmekte ve buradan ancak matematiği yeni öğrenen bir çocuğun çıkartabileceği sonuçları çıkartabilmekte ve bunun üzerinden argo tabirle genellemenin dibine vurmaktadırlar. Bu tahlillerden arasında şahsımı en yaralayıcısı da Marksist partilerin mikroorganizma haline geldiğine vurgu yapılmasıdır.

İlk olarak şunu belirtmek gerekir ki Türkiye’de Marksist olduğunu iddia edilen partilerin tümü düzen partileridir ve küçük burjuva görüşleri temsil etmektedirler. Zira eski tabirle söyleyecek olursak “Filipin Tipi” demokrasiye sahip Türkiye’de, düzen ile çatışacak bir Marksist-Leninist partinin seçimlere girmesine izin verilmez. “Mao Tse Tung” bu süreci şöyle ifade eder:

“Bazı kapitalist ülkelerde, burjuvazinin temel çıkarlarını tehlikeye sokmamak şartıyla komünist partilerin kurulmalarına kanunla izin verilmiştir. Bu sınırı aştı mı hukuken var

olamazlar.”

Türkiye’de ise, yarı feodal - yarı kapitalist ilişkiler egemen olduğu için “Marksist-Leninist (Sosyalist veya Komünist veya Troçkist v.s) bir parti kurulmasına izin verilmesi kanun yoluyla sağlanmamakla birlikte, bu partilerin Türkiye’de alacakları oy oranı da mevcut düzende bir aksamaya yol açmayacağından, sosyalistleri, düzen içerisinde çekmek amacıyla bu tip partilere göz yumulmaktadır.

Programlarına burada değinmemekle birlikte Marksist olarak adlandırılan partiler arasında seçime girenler:

Türkiye Komünist Partisi (TKP), Emek Partisi (EMEP), Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) ve İşçi Partisi (İP)’dir.

Yukarıda adını saydığım partilerden TKP, aşamalı devrim teorisini reddederek (Milli Demokratik Devrim) Türkiye gerçeklerini göz önüne almadan Marksizm-Leninizm’e göre sol sapma yapan bir partidir. Milli Cephe kurulması ve kısa sürede burjuva demokratik devrimin tamamlanıp, sosyalist devrime geçilmesini öngören “Milli Demokratik Devrim” şiarını reddetmekte, son yapılan TKP Kadıköy mitinginde de vurguladığı gibi “Sosyalist Cumhuriyet”in hemen kurulmasını öngörmektedir. Türkiye’nin yarı-feodal, yarı-sömürge durumda olduğu gerçeğiyle ilgilenmeyip, emekçi halk kitlelerinin ve köylünün desteğini alması, yapısı ve öngördüğü devrim itibarıyla imkânsız olan TKP’nin, mevcut düzen üzerinde bir değişiklik yaratamayacağı açıktır.

Emek partisi adıyla anılan ve 68 kuşağının devamı olduğunu iddia eden EMEP ise, milliyetçiliğin her türüne karşı çıkmakla birlikte, Kürt milliyetçiliğini körükleyen bir partinin peşine takılarak Türkiye’de taban bulmaya çalışmaktadır. **68 Kuşağının liderlerinden Mahir Çayan’ın bir sözü EMEP’e en güzel yanıtı vermektedir:**

“Bir görüşe göre; Türkiye halkının baş düşmanı Amerikan emperyalizmi işbirlikçi burjuvazi-Mütegalibe ortaklığı değil, anti-emperyalist, milliyetçi, asker-sivil aydın zümredir. Bu zümreye karşı ne kadar şiddetli tavır alınır, Sosyalist Gelişim o denli güçlenir.

En iyi niyetlisi bile nihai tahlilde Amerikan emperyalizmine hizmetten başka amaç taşımayan bu teorilerin hepsine birden “Emperyalizme teslimiyeti oluşturan oportünizm” demek herhalde yanlış olmaz.”

Mahir Çayan’ın sözünü ettiği oportünizm, günümüzde EMEP çatısı altında vuku bulduğunu görmekteyiz. Kürt milliyetçilerinin peşinden giden bir partinin Türkiye’de yaratacağı etki ise ancak halkın nefretini çekmek olacaktır.

Özgürlüklere vurgusuyla tanınan! Özgürlük ve Dayanışma Partisi’nin de, EMEP çizgisinde siyaset yapmakla birlikte, türban dâhil her türlü özgürlüğün savunuculuğunu üstlenmesi de ilginçtir. Sanki “Sosyalist Devrim” gerçekleştiğinde üretim araçlarına el koyulmayacakmış, burjuvalara kendi düzenlerindeki gibi özgürlük sağlanacakmış gibi sonsuz özgürlük tezini işleyen ÖDP, Melih Pekdemir’in deyişiyle Siyasal İslam karşısında da eller havaya yapmaktadırlar. Ufuk Uras ve Baskın Oran’ın tipik ezber söylemleriyle ayakta kalmaya çalışan ÖDP, geçtiğimiz genel seçimlerde de tek milletvekilini (Ufuk Uras) yine Kürt Faşisti bir parti aracılığıyla seçtirebilmişti. Marksist olarak tanınan fakat “Yeni-Sağ görüşlere” sahip olan ÖDP’nin de Türkiye’de bir etki yaratabilme ihtimali yapısı itibarıyla sıfırdır.

Önderliğini Doğu Perinçek’in yaptığı İşçi Partisi ise milli cephe yaratayım derken; memur, öğretmen ve aydınların yer aldığı bir küçük burjuva partisi haline dönüşmüştür. Parti programındaki Mao ile ilgili kesimleri törpüleyen İşçi Partisi, CHP’nin neo-liberal bir partiye dönüştüğünü görerek, Kemalist çizgiye oturmuştur. Sol’un enternasyonalliği ilkesini de bir kenara bırakan İşçi Partisi, gelişmiş ülkelerdeki işçi sınıfının kapitalistleştiği tezini ortaya koyarak; devletçilikten (devlet kapitalizminden) dem vurmaya başlamıştır. Buna rağmen oy oranı yüzde %1’in üstüne çıkamamıştır. Yayın organları üzerinden halkın bir kısmına ulaşabilmesine rağmen (yine aydın kesim), işçi sınıfı ve köylüyle organik bir bağ kuramamıştır. İşçi partisi artık Kemalist ideolojiye sahip bir partidir. Marksizm - Leninizm ile bağlantısı kalmamıştır.

Görüldüğü gibi seçimde Marksist partilerin oy almasını bir yana bırakın, mevcut partilerin hiçbir Marksizm-Leninizm’i bir eylem kılavuzu olarak görmemekte, küçük fikir kulüpleri gibi birbirleriyle didişerek, Türkiye halkına, işçisine ve köylüsüne umut vaat edememektedir. Bu sebeplerden dolayı Türkiye’de Marksist partiler mikroorganizma haline gelmemiştir. Çünkü Türkiye’de Marksist bir parti yoktur ve seçimlerin de, Marksist – Leninistler için hiçbir önemi yoktur.

Evren ÇAVUŞOĞLU

Not: 30 Mart 1972’de katledilen “Mahir Çayan ve arkadaşlarını”, ölümünün 37.Yılında saygıyla anmayı bir borç bilirim.

Yorumlar

- [Güncel](#) [2]
- [İç Siyasa](#) [3]

Kaynak URL (30/04/2024 - 07:38 tarihinde yazdırıldı):

<http://www.politikadergisi.com/makale/turkiye%E2%80%99de-marksist-partiler-ve-secimler>

Bağlantılar:

[1] <http://www.politikadergisi.com/pd-uye/evren-cavusoglu>

[2] <http://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>

[3] <http://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>